

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 22 / CRU / 9.06.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CRU\22CRU\

Fitxer 22CRU1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 613

Comissió de Recerca i Universitats

Sessió 22, dimarts 9 de juny de 2026

Presidència de l'Excm. Sr. Pere Lluís Huguet Tous

Sessió 22 de la CRU

La sessió de la Comissió de Recerca i Universitats (CRU) s'obre a ****. Presideix Pere Lluís Huguet Tous, acompanyat del vicepresident, Carles Campuzano i Canadés, i de la secretària, Núria Navarro Hurtado. Assisteix la Mesa el lletrat Albert Capelleras González.

Hi són presents Sabrin Araibi Marachi, David González Chanca, Sara Jaurrieta Guarner i Guillem Sánchez Prat, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Jordi Bertran i Luengo, Toni Castellà i Clavé, Anna Erra i Solà i Isaac Padrós i Suarez, pel G. P. de Junts; Mar Besses Casanovas i Raquel Sans Guerra, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Míriam Casanova Domènech, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Júlia Calvet Puig, pel G. P. de VOX en Cataluña; Susanna Segovia Sánchez, pel G. P. Comuns; Xavier Pellicer Pareja, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Rosa Maria Soberana i Bonet, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00026/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària del Departament de Recerca i Universitats. GP PPC, GP VOX, GP CUP-DT, GP Junts, G Mixt (text presentat: BOPC 496, 3; esmenes a la totalitat de la secció pressupostària: BOPC 506, 18).

El president

Bona tarda. Donem inici a la comissió, amb l'únic punt de l'ordre del dia...

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026

200-00026/15

...que és el debat del projecte de pressupostos, de les esmenes a la totalitat.

Hi ha una delegació de vot del diputat Toni Castellà. Hi ha alguna substitució?
(Pausa.) No?

Doncs, si no hi ha substitucions, passarem a les intervencions de major o menor dels grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat de la secció pressupostària per un temps de quinze minuts cada un.

I començaríem, per tant, pel Grup Parlamentari de Junts. I tindria la paraula el seu portaveu, el diputat Isaac Pedrós.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Fa dies, per no dir mesos, que Junts per Catalunya ho estem dient ben alt i en català, com no pot ser d'una altra manera. A Catalunya necessitem pressupostos, però no necessitem aquests pressupostos. Per això hem presentat i defensem l'esmena a la totalitat davant d'aquests pressupostos. Insisteixo, ho diem amb fermesa, perquè és la primera cosa que hem de saber distingir.

És a dir, que hi hagi pressupostos no vol dir que hi hagi política de país, que hi hagi xifres, no vol dir que hi hagi visió, i que un govern gastí més no vol dir ni de bon tros que Catalunya avanci.

De fet, aquests comptes arriben tard i, a més a més, neixen cansats. Entren en aquesta cambra quan el país ja fa massa temps que espera. I, de fet, un president de la Generalitat que ha hagut de retirar els seus propis pressupostos per no incomodar el PSOE en plena campanya andalusa no és un president que governa Catalunya, és un president que administra els interessos de Madrid a Catalunya, que és molt diferent.

I ara se'ns presenten els mateixos comptes de fa tres mesos amb el pastís redistribuït entre els seus socis d'investidura. Mentre el PSC ha guanyat oxigen per acabar la legislatura, Catalunya ha perdut temps i oportunitats.

I això, en Recerca i Universitats, senyors i senyores diputats, és especialment greu perquè no estem parlant d'una carpeta més del Govern, estem parlant del futur, el cor del futur del país. Les universitats, la innovació, la transferència de coneixement, els investigadors que marxen, els que voldrien tornar i els que aguanten perquè estimen més aquest país que les condicions que vostès els ofereixen, aquestes persones, aquests homes i dones, no surten a les notes de premsa de la consellera. Però sense ells no hi ha Catalunya del futur.

Diputats del PSC i d'Units per Avançar, Esquerra i dels Comuns, vostès ens diuen que el departament creix, i aparentment és cert, creix un vint-i-quatre per cent en termes nominals, i a priori sembla que és una bona notícia, però ja els podem dir ben alt i ben clar, i en català, des de Junts per Catalunya, que no ho és. Descomptada la inflació, el creixement real és molt inferior al titular, i mentre la recaptació fiscal s'ha disparat un vint-i-vuit per cent, amb un increment de l'IRPF del trenta-set per cent, la inversió pública en recerca continua als voltants del 0,67 per cent del PIB, molt lluny de l'u per cent que fixa la llei de la ciència per al 2031; massa lluny.

I volem que s'entengui bé la gravetat d'aquesta dada. És una llei aprovada per aquest Parlament, amb el consens de pràcticament tots els grups, amb un compromís adquirit amb el sector científic. Una llei que el Govern actual ha convertit

en paper mullat, perquè quan s'aproven lleis i no es pressuposten, no s'està governant; de fet, s'està enganyant.

A sobre, hi ha una trampa aritmètica que hem d'explicar als catalans. Si l'economia de Catalunya creix i la inversió en Recerca no creix a la mateixa velocitat, cada any que passa estem relativament més lluny d'aquest u per cent, no més a prop. Amb cada pròrroga, amb cada pressupost insuficient, l'objectiu s'allunya. I vostès ho saben, ho permeten i, a més a més, ho accepten.

Per arribar a l'u per cent públic en recerca i desenvolupament que fixa la llei de la ciència, caldria posar 1.400 milions d'euros més -1.400 milions d'euros. I en un pressupost de gairebé 50.000 milions d'euros, no és un problema de recursos, és un problema de voluntat política, de la seva voluntat política.

Mentre la butxaca de la Generalitat no para de créixer, el talent d'aquest país no para de marxar. Tenim universitats, centres CERCA, investigadors brillants, Pimes innovadores, biomedicina, semiconductors, intel·ligència artificial... Tenim tot allò que necessita una nació, la catalana, per liderar el sector. El que no tenim, el que no tenim és un Govern capaç de convertir tot això en una estratègia nacional.

Vostès volen que Catalunya estigui entre els cinquanta pols d'innovació d'Europa. Nosaltres el que volem és que estigui entre els cinc primers. I aquesta és la diferència entre gestionar i liderar.

I tornem-hi. No podem parlar de Recerca i Universitats sense parlar del forat estructural que ho condiciona tot, d'allò que vostès no parlen: el dèficit fiscal. A Catalunya recaptem més de 74.000 milions i la Generalitat en gestiona 49.000. 25.000 milions que marxen sense retorn. I el PSC i Units per Avançar, amb la complicitat d'Esquerra Republicana i els Comuns, han decidit normalitzar aquesta amputació. Ni la combaten ni l'exigeixen. De fet, la gestionen amb mirada espanyola, amb una mirada autonomista que posa a la cua de totes les seves prioritats els interessos dels catalans. Però és clar, què es pot esperar d'Esquerra i dels Comuns?

I només com a exemple, eh? Fa una estona a la Junta de Portaveus, Junts per Catalunya hem interessat la compareixença del president Illa sobre la crisi educativa i, una vegada més, Esquerra i Comuns l'han protegit. I de fet, només cal parar l'orella per escoltar els clams de desacord de la comunitat educativa avui mateix, altre cop,

davant del Parlament de Catalunya. Els felicitem, perquè això sí que és treballar per no resoldre els problemes dels catalans.

De fet, senyors d'Esquerra, davant d'això és trist, i alhora és fàcil d'entendre, que posin la catifa vermella al PSOE en comptes de les línies vermelles.

Junts per Catalunya ho tenim claríssim. Sense independència, sense concert econòmic, continuarem discutint com repartim les engrunes, com repartim insuficiències. Amb independència o concert econòmic podrem discutir com construïm l'excel·lència.

Les universitats i la recerca no viuen de fotografies, ni de premis com el dia 16 de juny, ni de jornades ni de plans estratègics sense pressupost. Junts els diem que viuen de finançament estable, de carrera científica digna, de laboratoris equipats, d'oportunitats i de confiança. I la confiança no és una proclama, la confiança es pressuposta.

Quan Junts governem Catalunya, la Recerca i la Universitat no seran un annex del pressupost, seran una prioritat nacional, perquè sense coneixement no hi ha progrés. I sense progrés i sense catalans que només miren Catalunya i que només miren per Catalunya i pels catalans, Catalunya no pot ser i no serà el país que mereixem ser.

Moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, diputat. I ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula la seva portaveu, la diputada Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. En el ple de la setmana passada vam veure com pràcticament la meitat de la cambra parlamentària estava a favor de l'esmena a la totalitat dels pressupostos 2026 de la Generalitat, 67 vots a favor, vers 68. Per tant, aquests pressupostos compten amb el mínim suport perquè puguin tirar endavant.

Si ens centrem en la secció pressupostària que avui pertoca, que és la Recerca i Universitats, les conclusions tampoc varien gaire. Està previst que el departament

compti amb 1.950 milions d'euros l'any 26, amb un increment del vint-i-quatre per cent respecte als darrers pressupostos del 2023. A primera vista, doncs, aquesta xifra queda bé, però, vaja, només faltaria que no augmentés respecte el 2023 el pressupost de Recerca i Universitats del 2026, i tenint en compte, a més a més, l'augment històric previst del trenta per cent dels ingressos tributaris a Catalunya per any.

En l'àmbit universitari, malgrat els acords amb Esquerra Republicana i els Comuns, continuarem patint l'infrafinançament estructural del sistema universitari de recerca i seguirem lluny de complir amb el nivell de despesa fixat a la llei orgànica del sistema universitari, la LOSU, de l'u per cent del PIB l'any 2030.

No es comprometen a presentar enguany la proposta del nou model de finançament de les universitats públiques catalanes, d'acord amb l'estructura establerta a la LOSU, tot i que així es va aprovar en la moció presentada pel Partit Popular en el ple del Parlament el febrer d'enguany.

Tampoc han formalitzat el contracte programa amb la UOC ni amb la Universitat de Vic.

La consellera va anunciar cinquanta milions d'euros en els pressupostos del 2026 per les mesures de relleu generacional i contra la precarietat laboral a la universitat pública catalana amb els plans de competitivitat, però cal establir objectius verificables i d'acord a un pla progressiu fins al 2030, com a data màxima, per garantir l'estabilitat laboral i sous dignes per tot el personal docent i investigador que permeti atreure i retenir talent, fer front al relleu generacional del professorat i millorar la recerca bàsica aplicada al servei públic.

S'han de fer passos de gegant en la captació de talent. Només cal mirar l'escàs resultat que ha tingut fins ara el programa Catalunya Talent Bridge.

I pel que fa als estudiants, no n'hi ha prou a dir que s'incorporen als pressupostos del 2026 l'import de les beques generals que abans estaven al pressupost general de l'Estat, sinó que cal ampliar l'import i el nombre de beques per garantir l'accés i la continuïtat dels estudiants de llars amb pocs recursos en l'educació superior, adaptades a les necessitats familiars i territorials i ja pel curs 2026-2027.

Aquests pressupostos 2026, tampoc encaren, al nostre entendre, els reptes de futur de les universitats públiques catalanes.

Hi ha una clara necessitat d'impulsar la formació al llarg de la vida, especialment a través del programa microcredencials, i s'ha de reforçar l'atracció d'estudiants d'arreu del món amb una oferta educativa trilingüe. És absurd voler enfortir l'ús de la llengua catalana a les universitats, fins i tot amb la necessitat de crear grups d'experts, quan el setanta-cinc per cent de les assignatures a grau ja s'ofereixen en català. Hauríem d'avançar cap a una oferta educativa universitària en la qual totes les matèries s'imparteixin en català, castellà i anglès, i donar llibertat d'elecció a l'estudiantat, perquè el trilingüisme multiplica exponencialment les oportunitats per trobar una feina de qualitat, i és el millor llegat que podem donar a les generacions futures.

Pel que fa a l'R+D+I, hauria de ser la política transversal més important de la Generalitat, perquè és clau per avançar en l'atenció a les persones, la millora de la salut i l'impuls de l'economia sostenible. Però la realitat és que el finançament públic a càrrec dels pressupostos 2026 està lluny d'assolir l'u per cent del PIB establert al Pacte per la Societat del Coneixement. De fet, la major part del finançament de la recerca, el seixanta-cinc per cent, té origen privat, és a dir per part de les empreses i institucions sense afany de lucre.

A més, aquests pressupostos 2026 només atorguen 1,7 milions d'euros en concepte de beneficis fiscals per promoure la inversió privada en R+D+I. És a dir, el Govern pràcticament no pretén donar cap estímul fiscal a favor de l'R+D+I. Fins i tot, i especialment en l'àmbit de la salut, s'aplica un tracte fiscal discriminatori segons la titularitat de l'entitat de recerca, segons sigui pública o privada. Per exemple, les donacions a centres de recerca privats no gaudeixen de la deducció del trenta per cent en l'IRPF a diferència de les donacions a centres públics.

Per altre costat, el sistema de finançament de la recerca condiona totalment l'estabilitat laboral dels investigadors. La Sindicatura de Comptes va analitzar el conjunt del personal del grup Generalitat i va concloure que el col·lectiu d'investigadors és l'únic que té un personal conjuntural clarament superior a l'estructural. Per tant, hauria d'haver una dotació pressupostària per convertir en

estructurals els llocs de treball conjunturals i temporals dels investigadors, per donar-los l'estabilitat adequada i millorar la recerca i el desenvolupament aplicat al servei públic.

Per altre costat, també ens preocupa enormement la manca de transferència de coneixement i tecnologia a la societat. És a dir, que una gran part de l'R+D+I no arribi a les empreses en forma de productes o serveis i, per tant, no arriba, en últim terme, a la ciutadania.

Però a Catalunya tenim una destacada xarxa de centres de desenvolupament i tecnològic, com són els centres Tecnio, els agents Tecnio, l'Eurecat, Leitat, entre altres, que cal finançar i coordinar per impulsar noves empreses, produir els prototips que demanda el sector, atreure empreses estrangeres i captar inversions. Però està per veure com en els pressupostos del 2026 es reforçaran les oficines de transferència de coneixement de les universitats, els agents Tecnio i els centres tecnològics. Però el que està clar és que l'assignatura pendent és connectar la recerca amb les empreses existents i noves, i facilitar la prefabricació o els prototips.

Per últim, voldria esmentar que no queden gens clars quins criteris apliquen per decidir quins projectes empresarials i innovadors poden rebre ajuts a càrrec dels pressupostos 2026. Està previst, per exemple, que seixanta-nou milions d'euros -seixanta-nou- es destinin a la comercial de la Forja, a Comforsa, per garantir els llocs de treball al territori i posar en pràctica tècniques innovadores en l'execució dels seus projectes fomentant la reactivació industrial i l'exportació. Com també està previst que l'empresa pública Avança rebi deu milions d'euros l'any 2026.

Però, en canvi, estem vivint una onada d'acomiadaments col·lectius en empreses industrials punteres que no rebran ajuts o inversions a càrrec dels pressupostos de la Generalitat.

En definitiva, són moltes les reflexions o consideracions que els formulem des del Partit Popular i que no veiem que quedin reflectits en els pressupostos del 2026 pel que fa a l'àrea de recerca i universitats i que, sens dubte, són claus per avançar cap a un millor sistema universitari de recerca a Catalunya.

I per això, sobretot, hem presentat una esmena a la totalitat d'aquesta secció pressupostària.

Moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, diputada. I ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i té la paraula la seva portaveu, la diputada Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Bueno, antes que nada, quiero empezar enviando, en nombre de todo el Grupo Parlamentario de VOX en Cataluña, un mensaje de ánimo, fuerza y confianza a todos los estudiantes catalanes que hoy inician las pruebas de acceso a la universidad. Sabemos que son días de, pues eso, muchos nervios, de cansancio acumulado y de mucha presión, pero también sabemos que están ya en la recta final de una etapa muy importante en sus vidas y por eso, desde aquí, queremos desearles serenidad, aciertos y todos los éxitos posibles.

Dicho esto, y precisamente porque nos importa el futuro de todos estos jóvenes, porque nos importa la universidad en la que van a formarse y porque nos importan también los investigadores, los docentes y todos aquellos que sostienen el conocimiento en Cataluña, hemos presentado una enmienda a la totalidad a estos presupuestos de la Generalitat. Y lo hemos hecho por una razón muy sencilla, y es que estos presupuestos no son los presupuestos que necesitan los catalanes; son los presupuestos que el Partido Socialista, Esquerra Republicana y Comuns necesitan, porque no, no responden a las necesidades reales de los catalanes y, en este caso concreto, no abordan como merecen los retos de la investigación en las universidades de Cataluña.

El Partido Socialista, junto con sus socios, ha elaborado unos presupuestos que anteponen su agenda ideológica, sus redes clientelares y sus favores y pactos con el separatismo. ¿Y lo anteponen a qué? Pues, a los problemas reales de los estudiantes, de los investigadores, de los doctorandos, de los profesores y de las familias que pagan todo esto con unos impuestos cada vez más asfixiantes.

Porque, miren, es que yo se lo he dicho ya trescientas veces, pero parece que no lo entienden o, mejor dicho, no lo quieren entender, pero es que los retos estructurales de la investigación y de la universidad catalana no se solucionan con propaganda, y

mucho menos se resolverán de la mano de quienes han contribuido a cronificarlos, anteponiendo sus cálculos políticos y su ideología a los problemas reales del sector.

Se solucionan con contratos y condiciones laborales dignas, con carreras académicas estables, con instalaciones en condiciones, con becas a la excelencia, con libertad de elección lingüística, con internacionalización real y con una apuesta clara por el mérito.

Porque, claro, ¿saben qué pasa? Que mientras ustedes presumen de que hay más dinero que nunca, de tener más presupuesto que nunca, el ecosistema universitario e investigador sigue estando en una situación límite.

Los doctorandos y los predoctorandos están en pie de guerra, los profesores universitarios están en pie de guerra, hay precariedad, temporalidad, burocracia, falta de recursos reales y una enorme frustración entre quienes deberían ser la columna vertebral del conocimiento en Cataluña.

Y no nos digan que basta con aumentar las partidas, porque si ese aumento fuera único y exclusivamente para mejorar salarios, para atraer talento, para retener investigadores, para renovar laboratorios o para reparar facultades que, en muchos casos, están en un estado lamentable, pues, nosotros seríamos los primeros en celebrarlo y en reconocerlo. Pero, por desgracia, este no es el caso.

Porque el problema de fondo es que estos presupuestos pretenden blanquearse ofreciendo migajas a los docentes e investigadores mientras mantienen intacto el gran negocio ideológico que atraviesa toda la Administración catalana.

Y esto en un contexto en el que casi la mitad de los catalanes no llega a final de mes, pues no es un detalle menor. Cada euro público debe fiscalizarse. Cada euro debe justificarse. Y si hay familias que no pueden pagar el alquiler, jóvenes que encadenan contratos precarios, investigadores que se marchan al extranjero y profesores que no ven reconocida su labor, pues, no se justifica ni un solo euro en ideología.

De hecho, en muchos casos ustedes se escudan en que quieren solucionar todos estos problemas reales, pero que el problema es que faltan recursos. No perdonen; recursos sí hay. Si los catalanes nunca habían pagado tantos impuestos como

ahora. Recursos hay. El problema es que una parte inmensa de ese dinero acaba alimentando su lucrativo negocio ideológico. Y claro, después no queda dinero para lo importante y para lo urgente.

Ahora, todo esto tiene solución, claro que tiene solución, lo que falta es voluntad política, voluntad para renunciar a su negocio ideológico. Solo con esto podríamos destinar todo el dinero que se gastan en ideología a las necesidades reales. E incluso podríamos llegar a bajar los impuestos para que los catalanes no lleguen tan asfixiados a final de mes.

Porque, claro, cuando hablo de que hay mucho dinero de estos presupuestos que se despilfarra y que no va a lo importante, no lo estoy diciendo en abstracto, no estoy haciendo una acusación genérica. Estoy hablando de partidas concretas, de millones de euros concretos y de decisiones políticas concretas que aparecen negro sobre blanco en estos presupuestos.

Y en los presupuestos de este *departament* hay dos ejemplos que precisamente lo evidencian. El primero es la llamada transformación feminista. Estos presupuestos destinan más de 2,7 millones de euros a esa etiqueta. Y yo, claro, yo me pregunto, ¿qué significa exactamente transformación feminista o visión feminista? ¿Significa seleccionar personas por su sexo y no por mérito, capacidad de esfuerzo y trayectoria? ¿Significa imponer cuotas que degradan la propia valía de los profesionales? ¿Significa reducir a las mujeres a simples cifras? ¿Significa que la Administración debe perseguir artificialmente resultados idénticos entre hombres y mujeres, aunque para ello tenga que intervenir políticamente en la vida universitaria y científica? ¿Significa utilizar recursos públicos para imponer una determinada visión ideológica?

Porque, claro, sin ir más lejos, el otro día en esta comisión la *consellera* se lamentaba públicamente de que de los cuarenta y dos centros de investigación solo había seis directoras mujeres. Y claro, yo le pregunto hoy a la *consellera*, y en este caso, por extensión, al Partido Socialista, claro ¿esas seis mujeres que dirigen esos centros están ahí porque se lo merecen o están ahí únicamente gracias a sus cuotas colectivistas? ¿Están ahí por su esfuerzo, su capacidad, su impecable trabajo y su brillante trayectoria, o ustedes van a reducirlas también a una estadística? Lo digo

porque, claro, con sus afirmaciones parece que han llegado a directoras gracias a ustedes y no a su valía. Y eso a mí, ya me perdonarán, pero es insultar a la capacidad y la trayectoria de esas profesionales.

Porque, sinceramente, me parece profundamente injusto que la Administración utilice, que ustedes utilicen a esas seis mujeres como argumento ideológico y no como ejemplo de mérito.

Pero estamos en lo de siempre. Su objetivo final no es la igualdad real entre mujeres y hombres, sino utilizar a las mujeres para alimentar su relato. Las convierten en un instrumento al servicio de una visión del mundo profundamente enfrentada en la que presentan a las mujeres como víctimas incapaces de avanzar por sí mismas y criminalizan a los hombres como responsables de todos, absolutamente de todos los males.

Y esa es precisamente la realidad de todo este negocio del feminismo y del género, que detrás no hay una preocupación sincera por la igualdad, sino la voluntad de mantener vivo su negocio ideológico cueste lo que cueste.

Y, finalmente, el otro ejemplo de despilfarro es la imposición lingüística. Hablamos de millones de euros destinados a convertir el catalán no en un elemento de riqueza cultural, sino en un arma política arrojadiza de exclusión del español y al servicio del separatismo más rancio.

Y miren, en este sentido el otro día, gracias a una respuesta parlamentaria a una de nuestras preguntas que formulamos, hemos llegado a saber que precisamente los grados universitarios ya están asumiendo el setenta y cinco por ciento de la docencia obligatoriamente en catalán. Y, claro, esto choca frontalmente con la supuesta internacionalización de la que tanto presume la *consellera*. ¿Cómo quieren atraer talento internacional si convierte la lengua en una barrera? ¿O cómo quieren competir globalmente si siguen utilizando la universidad como un instrumento de construcción separatista?

Pero es que esto no es lo peor de todo, porque se ve que aún no tienen suficiente. Por eso presupuestan un despilfarro mayúsculo: 1,8 millones para el consorcio del Institut Ramon Llull; cinco millones para el Institut d'Estudis Catalans; 1,3 millones en la convocatoria Interlingua, etcétera. Y es que esto nos demuestra que esto no

va de fomentar el catalán, va de imponer y blanquear el relato separatista, va de seguir pagando peajes políticos y va de devolver favores a los diputados serviles de Esquerra Republicana. Sino que se lo pregunten, por ejemplo, al señor Bargalló o a tantos históricos de sus partidos colocados en los múltiples chiringuitos que han construido y que están manteniendo con el dinero público, con el dinero de todos los catalanes.

Y aquí está la clave de todo este debate, de toda esta pantomima. Si destináramos ese dinero que ustedes malgastan en género y separatismo a las necesidades reales, no estaríamos generando talento para luego exportarlo. Estaríamos reteniendo talento, estaríamos reforzando plantillas, estaríamos mejorando condiciones laborales, estaríamos financiando contratos, becas e infraestructuras.

Eso es lo que haría VOX. Frente a este modelo de despilfarro ideológico y abandono de lo esencial nuestra alternativa es clara. Esos treinta millones que, en este caso, destinan a engrosar su *departament* deben ir a reforzar la investigación catalana con más investigadores y mejores condiciones laborales.

Esos casi tres millones de euros de transformación feminista deben ir íntegramente a becas de excelencia para los mejores alumnos, sin distinción de sexo.

Y esos casi dos millones de euros para el Institut Ramon Llull deben dirigirse a mejorar las instalaciones de nuestras universidades.

Todo esto es prioridad nacional. Todo esto es cuidar lo nuestro, apoyar a nuestros jóvenes, dignificar el PDI y el PDGAS, y apoyar que nuestros investigadores no tengan que irse fuera para desarrollar su vocación.

Porque eso es lo que significa la prioridad nacional, priorizar a los nuestros, a nuestras universidades, a nuestros estudiantes, a nuestra investigación, en vez de priorizar los negocios políticos, sus redes clientelares y sus pactos de supervivencia.

Y esto no es una promesa vacía, es algo que VOX ya ha demostrado y conseguido allí donde tenemos la fuerza necesaria para condicionar los presupuestos, eliminando todo el gasto ideológico, superfluo y político para devolver ese dinero a las necesidades reales de los españoles.

En cambio, las prioridades de este *Govern* van exactamente en la dirección opuesta, la dirección contraria. Su prioridad es seguir engordando chiringuitos como, por ejemplo, Acción Exterior o Política Lingüística, departamentos que no mejoran en absoluto el día a día de los catalanes, mientras que los problemas reales lo que hacen es recibir discursos, anuncios y migajas.

Por todo ello, enmendamos a la totalidad estos presupuestos y, por supuesto, también a este *Govern*. Cataluña necesita unos presupuestos que prioricen a los catalanes, que prioricen y apuesten por la investigación y las universidades catalanas.

Estos presupuestos priorizan su agenda, priorizan su negocio, y por eso VOX, pues, no será cómplice de este saqueo profundamente injusto a los catalanes.

Muchas gracias.

El president

Moltíssimes gràcies, diputada. I ara seria el torn del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i té la paraula el seu portaveu, el diputat Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bona tarda, a totes i a tots. Gràcies, president. Primer de tot, desitgem que les persones que estan fent les PAU, que estan fent les proves d'accés puguin tornar a casa, perquè ja s'ha restablert el servei de Rodalies, ja que el Govern va recomanar anar amb transport públic i resulta que, de nou, ni el miracle del Papa, de la seva visita i la seva baixada a Catalunya ha fet que això funcionés correctament.

I dit això, sí que nosaltres, com tothom sap, hem presentat una esmena a la totalitat també en aquesta secció. Respon a una realitat per nosaltres molt clara i evident, que és que es tracta d'uns pressupostos d'inèrcia, que es tracta d'uns pressupostos de deixar-se portar i que es tracta d'uns pressupostos que resolen la papereta al Govern i a l'estabilitat de la legislatura i no pas les necessitats de la gent del país, i tampoc les necessitats de la recerca i universitat del nostre país.

Molt ràpidament, nosaltres pensem que hi ha quatre elements claus que caracteritzen el sistema de recerca i universitats del nostre país ara mateix.

El primer és l'infrafinançament crònic, el segon és la precarietat dels seus treballadors i treballadores, el tercer és l'accés absolutament marcat per la classe social, i el quart és el retrocés, com passa amb la resta de la nostra societat, de la llengua catalana.

Nosaltres pensem que aquests pressupostos, ni de lluny, donen resposta a aquestes necessitats i el pla de xoc que seria necessari fer en l'àmbit de les universitats públiques i de la recerca per poder donar resposta a aquestes necessitats. Primer de tot, pel que fa a l'infrafinançament, és evident i és obvi que amb aquest augment pressupostari, que en termes absoluts podria semblar una xifra important, però que si veiem la realitat amb la que es tradueix no ho és tant, no superem aquest infrafinançament que ve ja, com a mínim, des de l'any 2010.

De fet, segons estudis recents, el que es trasllada és que la caiguda del finançament per alumne en les universitats i recerques ha patit una caiguda d'un deu per cent respecte l'any 2010. De fet, de prop d'un quaranta per cent si apliquem la inflació. Per tant, en aquest àmbit no s'està a l'alçada en aquests pressupostos.

Segona qüestió, pel que fa a la precarietat, destacar l'alta temporalitat. Estem parlant que prop d'un cinquanta per cent del professorat de la universitat es troba en situació temporal, en abús de temporalitat i en unes condicions laborals que no són dignes. I això tampoc ho resolen aquests pressupostos.

Tercera qüestió a la que volem fer referència, el retrocés del català. Pensem que no s'ha aplicat el pla de xoc necessari per tal de mantenir el català i augmentar-ne la seva presència a les universitats. És important destacar que en els màsters no arriba ni al quaranta per cent la quantitat d'hores lectives que es fan en català, i això em sembla que és una qüestió que aquests pressupostos tampoc resolen.

I la darrera qüestió, que em sembla també la més rellevant, és l'accés a la universitat segons les classes socials. De fet, aquesta setmana sortia un informe, precisament d'un sindicat, en el qual donava les següents dades que a nosaltres ens semblen absolutament rellevants, que és que de les deu persones que sol·liciten plaça a les universitats, sis obtenen la plaça; per tant, quatre queden fora. Per tant, primer element d'accés a les universitats és que no hi ha prou places perquè hi pugui accedir tothom que hi vol accedir.

Segona qüestió que em sembla rellevant, quasi el setanta-quatre per cent de l'estudiantat que està en estudis superiors no treballa. Per tant, això ja exclou gran part dels estudiants i les estudiants que han de treballar.

I la tercera és la clara marca de classe que hi ha per l'accés als estudis superiors. I això ho diuen dades molt rellevants també d'aquest estudi, com que el codi postal i la comarca de residència determinen pràcticament les possibilitats que tens d'accedir o no a uns estudis superiors. Això es veu molt clar quan, per exemple, mirem que hi ha una sobrerepresentació d'estudiants amb un pare i una mare amb estudis superiors ja. I, per tant, el que et condiciona realment a poder accedir a una universitat és la teva història de vida i és la capacitat que els teus pares, el teu pare o la teva mare, hagin estudiat anteriorment. De fet, només un nou per cent dels estudiants de classe baixa accedeixen als estudis superiors i a les universitats, mentre que hi ha prop d'un seixanta per cent de classe alta que hi accedeixen. Per tant, veiem una desigualtat d'accés alarmant, segons la classe social, segons el codi postal, i en la qual aquests pressupostos no hi donen resposta.

Per tant, i per tot això, nosaltres presentem aquesta esmena de la totalitat també en aquesta secció, perquè pensem que aquests pressupostos d'inèrcia poden arreglar l'estabilitat del Govern, poden arreglar l'estabilitat de la legislatura, però no arreglen els problemes dels catalans i les catalanes ni arreglen els problemes del nostre sistema universitari de recerca.

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, diputat. No havent-hi present cap representant del Grup Mixt, decauria l'esmena de la totalitat interposada pel Grup Mixt, a no ser que algun grup demanés que es votés de conformitat amb el Reglament.

Aprofitant que s'ha incorporat la diputada Raquel Sans, felicitar-la pel seu aniversari. *(Veus de fons i rialles.)* És que els de Tarragona tenim això.

Seguint amb l'ordre del dia, doncs, passaria ara, per un temps de trenta-cinc minuts, el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, si vol fer ús del torn, per oposar-se a les esmenes de la totalitat.

#

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tots i totes. No gastaré ni de bon tros el temps que em dóna la Mesa, ni molt menys, però a nosaltres sí que ens agradaria parlar i debatre sobre el projecte de país que suposen aquests pressupostos, sobre polítiques de recerca i polítiques universitàries.

De veritat, però en, tot cas, m'agradaria, primer de tot, començar d'intervenció en nom del Partit Socialista i Units per Avançar dirigint unes paraules als milers i milers de joves que aquesta setmana estan realitzant les proves d'accés a la universitat. Joves que no estan veient, evidentment, la Comissió de Recerca i Universitats i escoltant algunes coses que escoltem -afortunadament que sigui així-, però segurament sí que sabem que estan vivint aquestes hores amb nervis, amb dubtes i repassant apunts a última hora, com hem fet tots i totes. Val la pena recordar que tots i totes han arribat aquí després de molts anys d'esforç, de matins de classe, de treballs, d'exàmens i de moltes hores dedicades. Tot aquest camí és el que realment té valor i és un camí que aquesta gent ja ha assolit.

Sabem que ara pot semblar que aquests dies s'ho estan jugant absolutament tot, però afortunadament la vida és molt més gran que una prova i el vostre futur no cap en una nota. Us desitgem molta sort, però sobretot us desitgem benestar, confiança en els resultats i la satisfacció de tot el que podeu aconseguir d'ara en endavant, que les PAU no són el final de res i sí són el principi de tot.

I si parlem d'accés a les universitats, del que avui estan executant milers de joves en aquestes PAU, parlem també d'aquests pressupostos de la Generalitat 2026. Uns pressupostos que registren una xifra rècord destinada a les universitats públiques, a les aules, a l'alumnat, i a tota la comunitat universitària en el seu conjunt. Uns comptes que ens permeten que Catalunya continuï avançant amb estabilitat, amb ambició i amb una mirada posada en el futur.

No es tracta de gestionar la inèrcia del que van fer governs anteriors, sinó de ser conscients de les fortaleeses existents per impulsar un país i preparar-lo pels reptes que tenim al davant, que són molts.

El nostre objectiu és el mateix que ja vàrem explicar ara fa tres setmanes en aquesta mateixa comissió: consolidar una etapa de diàleg, una etapa d'acords i de la política

útil que ha estat plenament satisfactòria per Catalunya. Repetim, per nosaltres creiem que aquesta nova etapa és molt satisfactòria per Catalunya. Una manera de governar basada en els fets i no en els titulars.

I en un moment en què massa sovint la política es confon amb el soroll i amb la confrontació, què representen veritablement aquests pressupostos? Representen responsabilitat, capacitat d'acord i sentit de país, això que tantes vegades escoltem i que poques vegades es posa en pràctica.

Parlem de gairebé 50.000 milions d'euros, que és el pressupost més alt de la història de la Generalitat, que es destinen a acompanyar el creixement i el desplegament del projecte de vida de tots els catalans i catalanes, de manera directa o de manera indirecta.

La pregunta important no és saber quants diners hi ha, sinó per què els volem. Per això estem en una comissió sectorial. Els volem per garantir una Catalunya amb més habitatge, amb més seguretat, amb més indústria, amb més cultura, amb més oportunitats i, sobretot, pel que a nosaltres ens interpel·la, amb més recerca, amb més ciència i amb un sistema universitari més preparat que mai.

L'aposta imprescindible per qualsevol país que vol assolir un futur millor és l'aposta per la generació i l'aposta per la transferència del coneixement. Perquè cap país lidera sense generar talent propi, perquè cap economia és competitiva sense innovació i perquè cap societat genera prosperitat compartida sense tenir universitats fortes i un sistema de recerca potent.

Per això continuem apostant per una fórmula que sabem que funciona, que sabem que altres països han posat en marxa. Més recerca, més innovació i més transferència del coneixement, el que hem definit tantes vegades com el model de la quintuple hèlix del coneixement.

Necessitem empreses innovadores, que ja tenim a Catalunya, però en necessitem més; una administració moderna; universitats excel·lents i una ciutadania preparada per afrontar els canvis que ja estan transformant el nostre món en l'actualitat.

Aquest és el model de país que dibuixen aquests pressupostos, aquest és el model de país que tenen en compte aquests comptes.

I quina importància té aquesta aposta? Doncs, que dels més de 49.000 milions d'euros del pressupost, gairebé dos mil milions d'euros es destinen al Departament de Recerca i Universitats, com hem dit, la xifra més elevada. Només hi ha per davant grans piles de l'estat del benestar, com la salut, l'educació, drets socials, territori d'habitatge o la seguretat, que també tenen un paper fonamental i que ningú ho pot negar.

Això no és casualitat, que aquest sigui l'ordre i que aquesta sigui la garantia. Els pressupostos no només distribueixen recursos públics, que també, sinó que també expliquen quines són les prioritats d'un Govern. I aquests pressupostos de 2026 diuen clarament que aquest Govern, el govern de Salvador Illa, creu en el coneixement, en el talent i en les oportunitats com a motor de progrés a Catalunya.

L'impuls a la recerca és més necessari que mai, és imprescindible per generar benestar i per abordar tots els grans reptes socials, econòmics i tecnològics que tenim per davant, mitjançant actuacions que permeten millorar la nostra qualitat de vida i assolir l'autonomia estratègica de què hem parlat tantes vegades, l'autonomia estratègica de tot, de la mateixa manera que s'ha fixat la Unió Europea.

També ens han escoltat moltes vegades insistir en l'objectiu d'esdevenir una de les cinquanta regions més innovadores d'Europa. Va ser un dels propòsits que es va marcar la consellera en la seva primera compareixença, una fita que mai, mai cap grup ha criticat, en cap moment, en absolut. Aquests pressupostos ens deixen més a prop de complir aquest objectiu, tenint en compte el salt qualitatiu que suposa per a la recerca pública i també per a l'impuls de la recerca privada.

I a aquest mateix objectiu s'incorporen mesures per reduir la precarietat del personal docent i del personal investigador i afavorir el relleu generacional a les universitats.

Però no únicament això, també dóna suport a les infraestructures científico-tecnològiques, com hem dit moltes vegades el BSC amb el MareNostrum VI o el Sincrotró Alba, amb el desplegament d'Alba II; a la recerca en català, també amb un apartat específic del pla d'enfortiment de la llengua catalana a les universitats del país; a un pla de xoc de noves places de medicina, un pla de xoc que es comença a desplegar a partir d'aquest curs i que a partir del curs 2027-2028 incrementa significativament les places de medicina que tindrem disponibles a les universitats

públiques fins a assolir l'objectiu de les dues mil places; a la reducció de les taxes universitàries, perquè consolida un fet importantíssim, les universitats han de ser a l'abast de tothom, a l'accessibilitat de tothom, i també treballa per poder garantir que els col·lectius més vulnerables tenen beques i tenen polítiques exclusives per assolir la seva possibilitat d'arribar a la universitat i assolir un grau universitari.

En definitiva, són uns pressupostos que entenen la universitat i que entenen la recerca com una inversió de futur, no com una despesa, una política més que necessària.

Catalunya sempre ha estat un país amb vocació del futur, amb una clara voluntat d'emprendre el camí de l'estabilitat, del progrés, l'ambició i el lideratge.

I aquests comptes, aquests pressupostos, el diàleg, l'acord que hem assolit amb Esquerra Republicana i amb Junts per Catalunya..., amb Esquerra Republicana i amb el Grup de Comuns -disculpin-, creiem que ens disposa més a prop que mai d'assolir aquest objectiu.

Per aquest motiu vam rebutjar l'esmena a la totalitat el passat ple, i per aquest motiu rebutjarem també l'esmena que es fa al Departament de Recerca i Universitats en uns comptes que pensem que sí que són positius per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, diputat. I ara hi hauria la possibilitat que els grups que han presentat esmena a la totalitat tornin una altra intervenció... No hi ha cap grup que vulgui intervenir? *(Pausa.)* No? Perfecte.

Doncs, passaríem als grups que no han intervingut i que no han presentat esmena a la totalitat. I, per tant, tindria la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Mar Besses.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Bé, continuem aquest debat pressupostari.

Per tant, nosaltres reiterarem, en els termes que ja ho vam fer en el ple de la setmana passada i també a l'anterior comissió, reiterant i constatant que no són els pressupostos que Esquerra Republicana hagués fet si governés, no són els pressupostos que nosaltres hauríem dissenyat des de zero, però també és una evidència que són uns pressupostos que es fan sota la premissa i la convicció que Catalunya necessita avançar.

I, per tant, perquè Catalunya avanci, perquè el país guanyi oportunitats, guanyi recursos i guanyi també en sobirania, cal sortir de les posicions còmodes i cal entendre també que fer política útil implica arribar a acords i empènyer perquè aquests acords siguin els millors possibles.

I davant d'aquesta realitat, aquest grup parlamentari tenia dues opcions. La primera, que era haver optat per quedar-nos en la comoditat de la crítica, haver assenyalat les mancances de la proposta inicial del Govern -que n'hi havia, i moltes-, i limitar-nos a votar en contra, o bé ser conscients dels reptes que té el país i, per tant, entomar aquesta responsabilitat que, en la mesura de les nostres possibilitats, sent el tercer grup de la cambra i amb només vint diputats, fer incidència en aquests pressupostos i fer allò que la gent ens ha votat perquè fem, que és condicionar, per incidir en les polítiques públiques que ens han de fer avançar com a país.

I, per tant, en la mesura que hi ha marge per millorar les coses perquè el país millori, i també en l'àmbit de la recerca i de les universitats, creiem que la nostra obligació era asseure'ns a negociar i intentar aconseguir que el país en sortís el màxim beneficiat possible.

I això és el que, modestament, hem intentat fer des d'Esquerra Republicana, perquè la proposta inicial que va presentar el Govern era clarament insuficient, faltava ambició en termes generals, però també ambició en termes de recerca i en termes d'universitats i, per tant, això és fruit del que aquesta negociació pressupostària ens ha abocat.

Per tant, com deia, no és un pressupost perfecte, no és el nostre pressupost, però és millor, és millor que el pressupost que s'havia presentat inicialment. I no és un pressupost millor per al Govern, sinó que és un pressupost millor per al país, que, al final, és d'això del que es tracta.

I, per tant, em situaré en destacar quatre fites que hem situat en aquesta negociació en l'àmbit de recerca i universitats, que crec que són especialment rellevants perquè, com deia, és el que ens aboca a poder continuar avançant.

En primer lloc, aquests cent cinquanta milions per a projectes estratègics dels centres de recerca, amb l'objectiu de reduir aquesta incertesa anual i reforçar la planificació científica a llarg termini, perquè segur que tots compartim que la recerca d'excel·lència no es pot sostenir sobre la improvisació pressupostària i que, per tant, cal que la dotem d'estabilitat, de continuïtat i d'horitzons clars. I, per tant, això és el que ens permetrà fer aquests cent cinquanta milions d'euros en projectes estratègics destinats als centres de recerca al nostre país.

També seixanta-cinc milions d'euros fins al 2028 per a finançar el sistema universitari, en aquest cas pel que fa al PDI i al PTGAS, recursos que han de servir per cobrir aquest creixement vegetatiu del sistema, per afrontar els increments dels costos laborals, per estabilitzar les plantilles, i també per reduir aquestes tensions estructurals de funcionament que fa anys que arrossegueu centres universitaris i de recerca i, per tant, dignificar i donar resposta a les necessitats del motor, també, dels centres universitaris de recerca al nostre país, que sovint invisibilitzem, però que són els treballadors i treballadores que fan que tot aquest engranatge funcioni. Per tant, cal també reforçar d'una forma clara i decidida aquesta qüestió.

També ens sembla que és implacable reforçar la UOC amb aquests tres milions d'euros. La UOC és una peça estratègica del sistema universitari català que ens permet liderar la política digital en matèria universitària, que és un reflex i és un exemple a nivell mundial. Aquest model digital consolidat amb aquesta capacitat de ser referent a nivell internacional, i també que permet garantir un accés flexible a l'educació superior i que és una facilitat per a moltíssims estudiants que, si no fos per la UOC, segurament quedarien exclosos de l'accés a l'educació superior. Per tant, el que permet també aquest reforç dels recursos és garantir l'estabilitat de la Universitat Oberta de Catalunya en un context de creixement i també d'increment de costos.

I, per últim, també pel que fa al PIU, aquests seixanta milions d'euros que ens han de permetre avançar en la modernització del sistema universitari i de recerca, amb

més laboratoris, amb equipaments científics renovats, amb infraestructures noves i amb aquesta renovació tecnològica tan imprescindible, perquè sense eines de primera categoria és molt difícil fer recerca de primera categoria. I, tot i així, tenim molts centres de recerca, moltes universitats al nostre país que, malgrat no tenir les millors eines possibles, fan que això pugui tirar endavant. Per tant, també cal que intentem posar les màximes facilitats possibles en aquest sentit.

I, per últim, també han fet referència a altres portaveus en relació a la selectivitat. Crec que és important també aprofitar aquest espai per desitjar molta sort a tots els estudiants que s'hi presenten, però crec que també és important situar la nostra responsabilitat en aquest terme, que és garantir que, un cop superada aquesta etapa, un cop superada la selectivitat, cap jove hagi de veure limitat el seu futur pel cost dels estudis.

I per això també és tan important continuar consolidant la rebaixa dels preus públics a les universitats i, per tant, avançar en l'eliminació de les barreres econòmiques d'accés a l'educació superior, com fan aquests pressupostos, perquè continuen desplegant la rebaixa de les taxes universitàries fruit de la ILP.

I això és important que ho garantim no només en termes universitaris, sinó que, independentment de l'itinerari que cadascun d'aquests joves triï, independentment si tria la via universitària o si tria la via de la formació professional, perquè pensem que el talent i l'esforç han de ser els únics requisits per continuar formant-se i, per tant, una societat més justa i una economia més competitiva passen necessàriament per democratitzar l'accés al coneixement i per ampliar les oportunitats per a tothom.

Per tant, pensem que sí, que aquests pressupostos són millors perquè hi ha hagut aquesta negociació, són millors perquè hi ha hagut capacitat d'arribar a acords i situar noves qüestions sobre la taula, però també és veritat que segur que són insuficients per donar resposta al conjunt de les necessitats que té el país, perquè són moltes i, per tant, cal que continuem avançant en molts d'aquests àmbits.

I, per tant, sobretot remarcar, un cop més, que els acords només tenen valor si es compleixen.

Per tant, nosaltres, Esquerra Republicana, hem fet la nostra feina i ara és el torn del Govern, perquè ara ja el Govern té els recursos, té les eines i té els compromisos

signats i, per tant, ara el que toca és executar, és complir i és convertir aquests compromisos en realitats tangibles per a les universitats i per als centres de recerca, i també, evidentment, per a les persones que sostenen aquest ecosistema dia a dia al nostre país.

Perquè, com s'ha dit sovint en les últimes setmanes, la política és arribar a acords, sí, però, sobretot, la bona política és complir i saber complir aquests acords.

Per tant, això és el que exigim a partir d'ara al Govern i, per tant, per això també votarem en contra de les esmenes de la totalitat que avui s'han presentat.

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, diputada. I ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula la seva portaveu, la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Jo volia començar també desitjant, evidentment, sort i bons resultats a tots els estudiants, els joves i les joves que estan fent aquests dies les proves d'accés a la universitat, però crec que desitjar sort és, en realitat, desitjar que haguessin pogut tenir una millor educació primària i secundària pública de qualitat, que és el que avui també i molts dies, des de fa ja mesos, estem sentint que es crida als carrers -i, des d'aquí, tot el suport a la comunitat educativa- i que també puguin tenir després accés a aquells estudis que volen amb la qualitat i amb la dignitat que mereixen i que necessiten. I, sobretot, amb les places també necessàries, perquè un dels grans problemes, com sabem, és la manca de places en determinades especialitat, que fa que estudiants que treuen molt bones notes i que han tingut molta sort en aquests exàmens en realitat no els acaba servint per fer l'especialitat que volen.

És evident que aquests pressupostos no seran la solució a tots els problemes que arrosseguem, ni en l'educació primària i secundària, ni en l'educació universitària, però creiem que són una millor resposta que no tenir pressupostos i quedar-nos amb els pressupostos del 2023.

No són la solució a tots els mals, però hi ha algunes qüestions que estan sobre la taula que són avenços, que estan els acords que el Govern ha signat, tant amb el grup republicà com amb el grup dels Comuns, que nosaltres volem posar en valor i, com ja hem dit, en totes les comissions a les quals estem assistint per votar en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, serem molt rigorosos i molt exigents en el seu compliment.

Sí que volia recordar algunes xifres, perquè no deixa de ser curiós entre els grups que presenten l'esmena a la totalitat, alguns que ara són els edelits# de la defensa de la inversió en l'educació pública, tant a primària i a secundària com universitària.

Llavors sí que volia fer algunes referències. Per exemple, què és el que va passar l'any 2011 i 2012 amb les taxes universitàries? Que el govern d'Artur Mas, el senyor Artur Mas, de Convergència i Unió, i de Junts per Catalunya, va pujar les taxes universitàries un seixanta-set per cent, una mitjana de cinc-cents euros per any per cada estudiant. Aquesta és l'aposta que va fer el grup que ara demana més inversió en educació.

Què és el que va passar també en aquells anys? Que el conseller d'Empresa, el senyor Francesc-Xavier Mena, va dir als joves que acaben la universitat i no tenien feina o feines molt precàries que se n'anessin, que agafessin un vol a Londres a servir cafès, que almenys allà aprendrien anglès. Això és el que va passar també en aquesta època, si ho recorden alguns i algunes.

Què és el que va passar també en aquells anys? Que el 2010 la inversió en recerca i universitats eren de 1.200 milions d'euros; que el 2014, després de quatre anys del govern del senyor Mas, amb el suport del Partit Popular en aquella època, recordem-ho també, amb qui es van aprovar les retallades a Catalunya, va ser de 754 milions. És a dir, es van retallar 450 milions d'euros en quatre anys.

I aquelles retallades ara tot just les comencem a revertir, perquè l'any 2023 es va arribar al 1.577 milions d'euros al Departament de Recerca i Universitats i el 2026 s'arriba al 1.950. Pràcticament, tres vegades més que el pressupost del Govern del senyor Mas.

Però és que parlem d'educació, ja que s'ha parlat d'educació també. Aquells que creuen que solucionaran els problemes d'educació fent comparèixer el president,

quan són els que també van protagonitzar les principals retallades en educació, que són les que estan a la base de la situació en la qual es troba ara la comunitat educativa.

El pressupost en educació l'any 2010, 5.317 milions d'euros. El 2014, 4.157 milions d'euros. Les retallades aprovades pel senyor Mas, amb el suport del Partit Popular, van suposar 1.200 milions d'euros de retallada en el pressupost d'educació. L'any 2023 van augmentar i l'any 2026 estem als 8.356 milions d'euros. Per tant, crec que les dades són prou clares, són prou evidents.

És evident que no arribarem al sis per cent amb aquests pressupostos, està sobre la taula. És evident que és un repte que tenim amb una ILP que s'està debatent i s'aprovarà en aquest Parlament, i que aquesta ILP ha de fixar un calendari real.

Però que aquells que el que van fer va ser retallar el pressupost en ensenyament, en educació i en educació universitària, siguin els que ara es donen cops al pit perquè no aconsegueixen que es voti una sol·licitud de compareixença, com a mínim, fa riure, la veritat.

Nosaltres volem posar sobre la taula i volem posar en valor els acords als quals hem arribat amb el Govern, que és arribar a complir amb la declaració de Calonge en aquesta legislatura, que és ampliar la durada dels contractes pre-doctorals finançats amb fons propis fins a quatre anys, tant per aquells estudiants que els sol·liciten ara com per aquells que ara mateix ja el tenen en vigor i, per tant, se'ls hi ha de prorrogar. I això ja hem insistit a la consellera que s'ha de començar a aplicar des de ja.

Posar al dia les estructures universitàries amb inversions suficients que superen en un trenta-dos per cent més el que es va gastar el 2025.

Com ja s'ha dit, nosaltres també hem acordat incrementar i tecnificar les plantilles del personal tècnic de gestió d'administració i serveis amb un finançament que, com a mínim, s'incrementi en cinc milions d'euros anuals fins a arribar als trenta milions d'euros l'any 2028. Per tant, cinc milions en el 2026, cinc milions en el 2027 i cinc milions en el 2028.

I un altre dels avenços, que també ha estat una promesa per part de moltes persones, i de molts consellers i conselleres que han estat abans al Govern, que és

la equiparació de les famílies monoparentals amb les famílies nombroses en la reducció de les taxes universitàries. És una demanda que feia molt de temps que tenien les famílies monoparentals, perquè al final són aquelles a les quals els costa també molt més poder arribar a pagar la matrícula.

Per tant, molts d'aquells estudiants que avui estan fent les PAU, si són de famílies monoparentals, les seves famílies el curs del 2026-2027 pagaran un cinquanta per cent menys o directament el cent per cent d'exempció si són famílies monoparentals de categoria especial.

Per tot això que els he dit fins ara, i perquè venim d'on venim, estem on estem, però sabem on volem anar, nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, diputada. No havent-hi ja més torns d'intervenció, passaríem a la votació conjunta de totes les esmenes a la totalitat en el sentit que el vot favorable és l'admissió de les esmenes i el contrari és contrari a l'admissió de les esmenes a la totalitat.

Vots a favor?

Voten a favor Junts, PP, VOX i CUP - Defensem la Terra.

Vots en contra?

Vots de Socialistes, Esquerra Republicana i Comuns.

El resultat seria 9 a 8 i, per tant, quedarien rebutjades les esmenes a la totalitat.

No havent-hi més punts a tractar, aixecaríem la sessió en una hora extraordinària.

La sessió s'aixeca a les...